

Arrest

nr. 269 841 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 januari 2022.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”,

waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 26 juli 2018 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 19 december 2019 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweerde verblijfplaatsen en activiteiten voor zijn vertrek uit Irak. Daarnaast kon er geen geloof gehecht worden aan zijn beweerde bekering tot het Christendom. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) besliste in het arrest met nummer 240 502 van 7 september 2020 verzoeker niet te erkennen als vluchteling en hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 6 november 2020 diende verzoeker huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming in. In dit verzoek haalt hij aan dat hij voor de zitting in het kader van de beroepsprocedure bij de Raad niet genoeg tijd had om te bewijzen dat hij de waarheid sprak. Verder houdt verzoeker vast aan zijn verblijfplaatsen en activiteiten in de periode voor zijn vertrek en aan de motieven die hij reeds aanhaalde in het kader van zijn eerste verzoek. Ter ondersteuning van zijn tweede verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: zijn nationaliteitsbewijs, een volmacht, een brief van zijn psycholoog, een brief van de kerk, een usb met video's en foto's. Hij haalt tevens aan dat hij bereid zou zijn om nog andere documenten te bezorgen omtrent zijn verblijf en bekendheid met de Iraakse autoriteiten.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker hier in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het uiten van kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal terecht benadrukt dat "het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof werd gehecht aan uw verblijfplaatsen en activiteiten in de periode voor uw vertrek uit Irak. Aan uw voorgehouden bekering tot het Christendom werd evenmin enig geloof gehecht. De beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in."

Samen met de commissaris-generaal stipt de Raad aan dat verzoeker onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissing) in het kader van een vorig verzoek om internationale bescherming die definitief is geworden. Gelet op het arrest van de Raad waarbij het door verzoeker ingediende beroep hiertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. In de mate dat verzoeker hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen hiervan, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze evenmin van aard afbreuk te kunnen doen aan de gedane vaststellingen. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissing van de commissaris-generaal meer open. De Raad benadrukt hierbij tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De commissaris-generaal oordeelt echter dat er in verzoekers dossier geen dergelijk element voorhanden is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de aangebrachte documenten van verzoeker in het kader van onderhavig vaststellingen:

"Daarnaast legt u een volmacht neer die zou moeten aantonen dat u in 2015 in Al Dhooliya en Balad was (Verklaring Volgend Verzoek 18/16587Z, vraag 18). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat zowat alle documenten in Irak gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn (zie administratief dossier, blauwe map). Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Nog legt u een

attest van uw psycholoog neer. Een dergelijk attest kan zich enkel uitspreken over het feit dat u lijdt aan een bepaalde vorm van psychisch lijden, maar zegt verder niets over de oorzaak hiervan of het eventuele verband met uw vluchtmotieven; noch over uw verblijfplaatsen of activiteiten voor uw vertrek. Hierdoor is een dergelijk document dan ook niet bij machte de beslissing van het CGVS te wijzigen. Nog legt u een brief van de kerk neer, waarin staat dat u van plan bent zich te laten dopen. Een dergelijk document heeft echter een onmiskenbaar gesolliciteerd karakter, en kan in de afwezigheid van geloofwaardige verklaringen omtrent uw bekering, dan ook niet volstaan de geloofwaardigheid hieromtrent te herstellen. Bovendien valt op dat u nog steeds niet gedoopt bent, en uw engagement hiertoe zich tot nu toe beperkt tot plannen. U haalt verder aan dat u bereid zou zijn om nog andere documenten te bezorgen omtrent uw verblijf en bekendheid met de Irakese autoriteiten. Een loutere bereidheid hiertoe kan ook allerminst voldoen om de beoordeling van het CGVS om te buigen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt doorheen zijn betoog in zijn verzoekschrift, wel degelijk een afdoende en geïndividualiseerd onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat deze niet werden aanvaard. Tevens wordt het bronnenmateriaal waarop de vaststelling wordt gesteund dat zowat alle documenten in Irak gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn, opgenomen in het administratief dossier. Waar verzoeker hekelt hierover niet te zijn gehoord, wijst de Raad er nog op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Via onderhavige procedure krijgt verzoeker de kans zijn grieven toe te lichten. Hij slaagt er echter niet in een ander licht te werpen op de motieven. Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende de redenen waarom de brief van de kerk niet kan overtuigen. Het weze hierbij benadrukt dat reeds op vaststaande wijze werd geoordeeld dat geen geloof werd gehecht aan verzoekers voorgehouden bekering tot het christendom, evenals dat het afleggen van bijkomende verklaringen hierover die volledig in het verlengde liggen hiervan, hier niets aan wijzigen en deze zijn niet van dien aard dat zij afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. Verzoeker gaat tevens voorbij aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat het document een onmiskenbaar gesolliciteerd karakter heeft. Verzoeker kan zich dan ook niet beperken tot een verwijzing naar de coronamaatregelen die een doop zouden verhinderen, in het kader waarvan hij de stukken 2 en 3 voegt bij zijn verzoekschrift, noch kan hij zich hierachter verschuilen. Door de vaststellingen als vreemd te bestempelen en zijn onbegrip erover te uiten, kan verzoeker er geen afbreuk aan doen. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet.

De Raad besluit dat verzoeker een algemeen herhalend betoog voert en hij geeft in wezen slechts aan een andere mening te zijn toegedaan waarbij hij zowel de reeds vaststaande beoordelingen als de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing uit het oog verliest, hetgeen niet volstaat om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 januari 2022, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota wenst neer te leggen waaruit blijkt dat zij intussen is gedoopt. Zij benadrukt dat het doopcertificaat, de foto's van haar doop en de getuigenis van de priester haar bekering bevestigen en wel degelijk nieuwe elementen zijn.

4.2. De door verzoekende partij eerder neergelegde aanvullende nota, per aangetekend schrijven van 17 februari 2022 verstuurd, waar zij ter zitting naar verwijst, bevat 2 bijlagen die verzoekende partij in inventaris van stukken als volgt omschrijft:

“1. Doopcertificaat op naam van verzoeker, uitgereikt door de Arabische Baptistenkerk van Antwerpen op 12 juni 2021;

2. Foto's van verzoekers doopsel;”.

In de aanvullende nota wordt o.a. het volgende aangevoerd:

“De neergelegde stukken bewijzen dat verzoeker zich wel degelijk bekeerde tot het christendom en spreken de conclusies van het CGVS tegen. In de bestreden beslissing wordt namelijk beweerd dat er aan verzoekers bekering tot het christendom getwijfeld kan worden omdat hij zich nog altijd niet heeft laten dopen: “Nog legt u een brief van de kerk neer, waarin staat dat u van plan bent om zich te laten dopen. Een dergelijk document heeft echter een onmiskenbaar gesolliciteerd karakter, en kan in de afwezigheid van geloofwaardige verklaringen omtrent uw bekering, dan ook niet volstaan om de geloofwaardigheid hieromtrent te herstellen. Bovendien valt op dat u nog steeds niet gedoopt bent, en uw engagement hiertoe zich tot nu toe beperkt tot plannen”.

De aanvullende nota besluit: *“Verzoeker bekeerde zich onmiskenbaar tot het christendom en zou om die reden in Irak als een geloofsafvallige kunnen beschouwd worden. Hij vraagt dan ook dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en dat zijn volgend verzoek om internationale bescherming als ontvankelijk wordt beoordeeld aangezien hij duidelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd die de originele beslissing van het CGVS kunnen wijzigen”.*

4.3. De Raad herhaalt dat, zoals voorheen in de bestreden beslissing en de beschikking van 14 januari 2022 werd opgemerkt, in het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming geen geloof werd gehecht aan verzoekende partij haar voorgehouden bekering tot het christendom. Hierbij werd o.a., door de Raad in zijn arrest nr. 240 502 van 7 september 2020, gewezen op de vaststelling dat verzoekende partij geen maatregelen nam inzake haar verhoopte doop (de belangrijkste ceremonie die haar bekering zou bezegelen).

In het kader van huidig volgend verzoek, leest men in de bestreden beslissing onder meer: *“Nog legt u een brief van de kerk neer, waarin staat dat u van plan bent zich te laten dopen. Een dergelijk document heeft echter een onmiskenbaar gesolliciteerd karakter, en kan in de afwezigheid van geloofwaardige verklaringen omtrent uw bekering, dan ook niet volstaan de geloofwaardigheid hieromtrent te herstellen. Bovendien valt op dat u nog steeds niet gedoopt bent, en uw engagement hiertoe zich tot nu toe beperkt tot plannen.”*

Thans legt verzoekende partij een doopcertificaat van 12 juni 2021 van de Arabische Baptistenkerk van Antwerpen neer, *“voor deelname aan de doop van de gelovige, voltooiing van fundamentele bijbelstudielessen en kerklidmaatschap bij de Arabische Baptistenkerk van Antwerpen”*, zo vermeldt het betreffende document, en enkele foto's van een doopritueel.

In het licht van hetgeen voorafgaat, dienen deze elementen mee in overweging te worden genomen en nopen zij tot een verder en grondig onderzoek.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

5. De Raad wijzigt, gelet op het voorgaande, zijn standpunt van de beschikking.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 april 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS